

podmínky podle § 6 odst. II byly splněny — při třídě II. nechala dále trvati, po případě znovu zříditi pobočku zatímní.

Příslušné výtky stížnosti jsou tudíž důvodny. Proto bylo nař. rozhodnutí zrušiti jednak podle § 6 jednak podle § 7 zák. o ss.

Č. 8166.

Zaměstnanci veřejní: * Vyrovnávací přídavek podle § 196 odst. 3 zák. č. 103/26 není součástí pensijní základny ve smyslu § 154 cit. zák.

(Nález ze dne 10. října 1929 č. 18.081.)

V ě c : Vilém F. v B. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě stran výměry pense.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : Min. škol. přeložilo výnosem z 11. srpna 1927 stěžujícího si hlavního učitele zpěvu a hudby při státním ústavu učitelském k vlastní žádosti na trvalý odpočinek. — Výnosem referátu min. škol. v Bratislavě z 26. srpna 1927 byly st-li přiznány a upraveny pensijní požitky; do tohoto výnosu podal jmenovaný dne 5. října 1927 námítky k min. škol. z důvodu, že mu nebyl započten do pens. základny vyrovnávací přídavek, přiznaný mu výnosem ze 7. srpna 1926 při převodu do nových požitků podle § 196 bodu (3) a násl.

Po té referát min. škol. v Bratislavě nař. výnosem rozhodl takto: »Stížnost Viléma F. proti zdejšímu výnosu z 26. srpna 1927, že nebyl mu do pense započítán vyrovnávací přídavek (per 3.960 Kč ročně), není odůvodněná a proto se zamítá podle druhé věty § 154 plat. zák. č. 103/26«.

K tomu se podotýká, že st-lův vyrovnávací přídavek vznikl v podstatě z toho, že mu svého času výnosem žal. úřadu z 31. března 1925 byly požitky VI. hodn. třídy 4. plat. stupně po dobu jeho působení na Slov. až do jinakého opatření zvýšeny o osobní přídavek ve výši jedné hodn. třídy na plné služ. požitky 3. plat. stupně páté hodn. třídy.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Podle (3) odstavce § 196 plat. zák. č. 103/26 obdrží zaměstnanec, pokud by služ. plat, příslušející zaměstnanci podle tohoto zák. spolu s osobním přídavkem podle § 171, s přídavky na děti, případně s doplňovacími přídavky (§§ 192 až 194) a s přídavky, které se podle tohoto zákona ponechávají, byl po srážce pens. příspěvku menší nežli úhrn služ. požitků uvedených v odstavci 1. po srážce pens. příspěvku v den účinnosti zákona, — vyrovnávací přídavek ve výši rozdílu mezi obojími požitky. — Paragraf 154 téhož zák. praví: »Odpočivné a zaopatřovací platy se vyměřují z pens. základny. Pensijní základnu tvoří služné a přídavky, které jsou výslovně označeny jako započítatelné pro výměru výslužného . . . .«

Úřad odůvodňuje svůj zamítavý výrok normou, uvedenou posléze, a činí tak právem, neboť vyrovnávací přídavek není ani v § 196 odst. 3 ani jinde v zákoně výslovně označen jakožto započítatelný pro výměru výslužného. Že by se pak, jak namítá stížnost, dikcí volenou v cit.

dekretu z 31. března 1925, že se st-li »zvyšují«
požitky na plat vyšší hodn. třídy přiznáním t. zv. slovenské výhody, stal takto zvýšený aktivní plat starého stylu pensijní základnou po rozumu nového plat. zák., jest názor mylný zřejmě.

č. 8167.

Zaměstnanci veřejní: * Ustanovení § 12 zák. z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. neposkytuje zaměstnanci právního nároku na příspěvek k úhradě nutných stěhovacích výloh.

(Nález ze dne 11. října 1929 č. 17.907.)

V ě c : Petr J. v S. proti ministerstvu veřejných prací o příspěvek k úhradě stěhovacích výloh.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : St-l, býv. podúředník státního báňského ředitelství v Marmarošské Solotvině, byl v r. 1925 na vlastní žádost přeložen do trvalé výslužby ve smyslu restriktivního zák. č. 286/24 a podal pak u ředitelství státních solných bání v Marmarošské Solotvině žádost, aby mu ve smyslu § 12 cit. zák. č. 286/24 byly nahrazeny stěhovací výlohy, spojené s přestěhováním ze státního bytu v Marmarošské Solotvině do S. v celkové částce 1.400 Kč.

Rozhodnutím ze 3. listopadu 1926 uvedené ředitelství st-lově žádosti nevyhovělo, poněvadĚ obec Marmarošská Solotvina a S. jsou obytnými stavbami úplně spojeny a proto se považují za totĚž bydliště. Odvolání st-lovo z tohoto rozhodnutí zamítlo min. prací po provedeněm ťetření o přiměřenosti a pravosti požadovaných stěhovacích výloh nař. rozhodnutím z dŮvodu, že přiznání příspěvku na přestěhování podle § 12 zák. č. 286/24 není obligatorní.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Podstatou odŮvodnění nař. rozhodnutí, zamítajícího st-lovu žádost o úhradu stěhovacích výloh proto, že přiznání příspěvku na přestěhování podle § 12 zák. č. 286/24 není obligatorní, nemŮže býti nic jiněho, než že na udělení takověho příspěvku nemá strana podle cit. ustanovení právního nároku, takĚ jeho udělení jest ponecháno volně úvaze rozhodujícího ůřadu. V těmĚze smyslu pojímá výrok žal. ůřadu tĚĚ st-l, popírá vřak správnost uvedeněho názoru tvrdě, že za splnění podmínek v cit. § 12 uvedených má státní zaměstnaněc nárok, aby mu příspěvek k stěhovacím výlohám byl udělen. Toto hledisko st-lovo neuznal nss dŮvodněm.

Cit. ustanovení § 12 zák. č. 286/24 praví, že zaměstnanci, který následkem dobrovolného odchodu ze státní služby podle tohoto zák. nejděle v době do jednoho roku od vystoupení z akt. služby přeloží své bydliště mimo své poslední sluĚební místo, mŮže býti poskytnut k úhradě prokázaných nutných výloh stěhovacích přiměřený příspěvek až do výře jednoměsíčních stálých požitků, zejměna je-li přestěhováním zaměstnaněce zajiřtěn byt pro jiněho státního zaměstnaněce.

Přihlědne-li se k slovnímu znění právně uvedeněho ustanovení, zejměna ke slovŮm »mŮže býti poskytnut«, jest jasno, že obsahem jeho